

Der henvises i øvrigt til lovforslagets almindelige bemærkninger, pkt. 2.9.

Til § 11

Bestemmelsen indeholder en beføjelse for statsamtet til - med parternes samtykke - at iværksætte retsgenetiske undersøgelser med henblik på at fastslå faderskabet.

Efter *stk. 1* kan statsamtet opfordre moderen og de mænd, som er parter i sagen, til at medvirke ved retsgenetiske undersøgelser, hvis det kan have betydning for sagen.

Adgangen for statsamterne til at optage retsgenetisk bevis har sammenhæng med, at faderskab kan anerkendes over for statsamtet, selv om moderen f.eks. i konceptionsperioden har haft seksuelt forhold til flere mænd, jf. § 14, stk. 2, nr. 2.

Opfordring skal fremsættes, hvis retsgenetiske undersøgelser kan have betydning for sagen. Statsamtet bør således opfordre parterne til undersøgelser i alle sager, hvor der kan være tvivl om, hvem der er barnets far, f.eks. hvor der foreligger oplysninger om flere faderskabsmuligheder, hvor den eneste opgivne faderskabsmulighed ikke uden videre ønsker at anerkende faderskabet, eller hvor det skal efterprøves, om en ægtemand eller samlever, hvis faderskab er registreret efter §§ 1-3, er barnets far.

Efter *stk. 2* kan opfordring om at medvirke ved retsgenetiske undersøgelser også fremsættes over for andre end sagens parter, hvis det må antages at være af afgørende betydning for sagen. Bestemmelsen forudsættes navnlig anvendt, hvor det nødvendige retsgenetiske bevis ikke kan indhentes, f.eks. fordi en eller flere faderskabsmuligheder enten er døde eller forsvundne. I sådanne tilfælde vil undersøgelser af mandens nære slægtninge - som ikke selv er faderskabsmuligheder - undertiden kunne være egnet til at tilvejebringe retsgenetisk bevis.

Statsamtet kan alene opfordre sagens parter til at medvirke ved retsgenetiske undersøgelser. Statsamtet kan derimod ikke gennemtvinge undersøgelserne. Medvirker den, der opfordres til retsgenetiske undersøgelser, ikke frivilligt, må statsamtet i almindelighed indbringe sagen for retten, jf. § 13, nr. 2 og 4. Her kan undersøgelser gennemtvinges efter de almindelige regler, jf. § 18 og bemærkningerne til denne bestemmelse.

Der henvises i øvrigt til lovforslagets almindelige bemærkninger, pkt. 2.6.

Til § 12

Efter bestemmelsen kan statsamtet beslutte, at en mand, der utvivlsomt ikke er barnets far, skal udtræde af sagen. Bestemmelsen kan anvendes, hvis den pågældende mands faderskab ved retsgenetiske undersøgelser er udelukket med en sandsynlighed på 10.000 til 1 eller mere, eller der f.eks. foreligger sikkert bevis for, at den pågældende ikke har haft seksuelt forhold til moderen i konceptionsperioden.

Udtræder den pågældende ikke frivilligt, må sagen indbringes for retten, jf. § 13, nr. 2.

Til § 13

Bestemmelsen angiver, i hvilke tilfælde statsamtet skal indbringe faderskabsagen for retten.

Efter *nr. 1* skal sagen indbringes for retten, såfremt en part anmoder om det.

En sådan anmodning kan fremsættes på ethvert tidspunkt i sagen og behøver ikke at være begrundet. Anmodningen vil, indtil sagen formelt er indbragt for retten, kunne trækkes tilbage med den virkning, at statsamtet kan fortsætte sin behandling af sagen.

Er sagen indbragt for retten, skal den færdigbehandles dér.

Efter *nr. 2* skal sagen indbringes for retten, hvis statsamtet finder det betænkeligt at fortsætte behandlingen. Bestemmelsen skal ses i lyset af princippet om, at statsamtet alene behandler sager, som er egnede til at blive afsluttet i »mindelighed« i det administrative system.

Bestemmelsen vil f.eks. kunne finde anvendelse, hvor oplysningerne om faderskabsmuligheder er så usikre, at der må antages at være behov for forklaringer i retten, hvor moderen må antages at tilbageholde oplysninger om faderskabsmulighederne, hvor en mand ikke accepterer at udtræde af sagen efter § 10 eller § 12, hvor der i øvrigt består en tvist mellem flere mulige fædre, hvor statsamtet vurderer, at den, der ønsker at anerkende et faderskab, er i en tilstand, som gør det uforsvarligt at modtage anerkendelsen, eller hvor en faderskabsmulighed opholder sig i udlandet.

Efter *nr. 3* indbringes sagen endvidere for retten, hvis der skal ske indkaldelse ved bekendtgørelse i Stats Tidende eller udfærdiges retsanmodning efter retsplejelovens § 158.

Efter *nr. 4* skal sagen indbringes for retten, hvis den ikke i øvrigt kan afsluttes ved anerkendelse eller henlæggelse i statsamtet. Det vil f.eks. i almindelighed gælde, hvis moderen ikke vil give oplysning om faderskabsmulighederne, og faderskabsmulighederne ikke ad anden vej inddrages i sagen, hvis sagens parter ikke frivilligt vil medvirke ved retsgenetiske undersøgel-